

Sygn. akt: III AUa 980/13

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Naze

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska (spr.)

SSA Iwona Szybka

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Słota

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2014 r. w Łodzi

sprawy **J. L. (1) i K. L. (1)**

przeciwko **Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego - Oddział (...) w Ł. P. Terenowa w T.**

o podjęcie wypłaty części uzupełniającej renty rolniczej i emerytury rolniczej,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 28 marca 2013 r., sygn. akt: V U 70/13,

**1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach pierwszym i drugim w ten sposób, że zobowiązuje Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego - Oddziału (...) w Ł. P. Terenowej w T. do podjęcia wypłaty 100 % części uzupełniającej świadczeń J. L. (1) i K. L. (1) od 1 kwietnia 2013 roku i oddala odwołania w pozostałej części;**

**2. oddala apelację w pozostałej części;**

**3. zasądza od Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego - Oddziału (...) w Ł. P. Terenowej w T. na rzecz J. L. (1) i K. L. (1) kwotę 120 ( sto dwadzieścia ) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 980/13

## UZASADNIENIE

Decyzją z 2 listopada 2012 r., nr (...)(...), wydaną z upoważnienia Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego organ rentowy zawiesił wypłatę 100% części uzupełniającej emerytury rolniczej pobieranej przez K. L. (1) wobec nie zaprzestania prowadzenia działalności rolniczej.

Decyzją z 8 listopada 2012 r., nr Gi- (...) (...), wydaną z upoważnienia Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego organ rentowy zawiesił wypłatę 100% części uzupełniającej renty rolniczej pobieranej przez J. L. (1) wobec nie zaprzestania prowadzenia działalności rolniczej.

Odwołania od powyższych decyzji wnieśli K. L. (1) i J. L. (1) podnosząc, iż od momentu przyznania świadczenia zaprzestali prowadzenia jakiejkolwiek działalności rolniczej i faktycznie od tego czasu nie prowadzą żadnych czynności związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego, a ziemia należąca do nich leży odłogiem, nie prowadzą chowu zwierząt, ani nie zajmują się działami specjalnymi produkcji rolnej. Nadto odwołujący wskazali, że nie uzyskują żadnych dopłat unijnych, nie są rolnikami ryczałtowymi, nie sprzedają polonów rolnych, ani nie uzyskują ich na własne potrzeby.

Zaskarżonym wyrokiem z 28 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił decyzję z 8 listopada 2012 r. i zobowiązał Prezesa KRUS Odział w Ł. P. Terenowa w T. do podjęcia wypłaty części uzupełniającej renty w wymiarze 100% na rzecz J. L. (1) od 1 grudnia 2012 r. oraz zmienił decyzję z 2 listopada 2002 r. i zobowiązał Prezesa KRUS Odział w Ł. P. Terenowa w T. do podjęcia wypłaty części uzupełniającej renty w wymiarze 100% na rzecz K. L. (1) od 1 grudnia 2012 r. Nadto Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz odwołujących kwoty po 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że małżonkowie J. i K. L. (1) są właścicielami gospodarstwa rolnego o powierzchni 3,45 ha, co stanowi 1,43 ha przeliczeniowego. Od 1994 r. K. L. (1) była płatnikiem podatku dochodowego z tytułu prowadzonych od 1994 r. działów specjalnych produkcji rolnej. Do 2009 r. K. i J. małżonkowie L. prowadzili gospodarstwo rolne, uprawiali ziemię, mieli ciągnik, a pod szklarnią K. L. (1) uprawiała pomidory.

W październiku 2011 r. rozpoczęły się problemy zdrowotne J. L. (1), który złamał nogę w kolanie i trafił szpitala. W toku leczenia rozpoznano u niego chorobę P..

W okresie od 14 grudnia 2011 r. do 17 lutego 2012 r. J. L. (1) pobierał zasiłek chorobowy z tytułu czasowej niezdolności do pracy, po czym na podstawie decyzji z 17 października 2012 r., nabył prawo do okresowej renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym od 1 sierpnia 2012 r. do 31 grudnia 2013 r.

J. L. (1) cierpi na chorobę P., a nadto ma zawroty głowy oraz nadciśnienie. Bywały okresy, że J. L. (1) nie był w stanie wstać łóżka, na co dzień nie przyrządza sobie sam posiłków, nie wychodzi sam z domu, w związku czym wymaga stałej, całodobowej opieki i pomocy swojej żony K..

Decyzją z 8 listopada 2012 r., wstrzymując od 1 grudnia 2012r. wypłatę części uzupełniającej w 100%, skorygowano z urzędu błąd popełniony przez KRUS z uwagi na fakt, iż J. L. (1) korzystał z wypłaty części uzupełniającej w 50% w okresie pobierania renty od 11 stycznia 2001 r. do 31 stycznia 2003 r., a zaskarżoną decyzją z 8 listopada 2012 r., wydaną na podstawie art. 28 ust. 1-4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, organ rentowy wstrzymał z dniem 1 grudnia 2012 r. wypłatę 100 % części uzupełniającej świadczenia rentowego, bowiem J. L. (1) jest współwłaścicielem gospodarstwa rolnego podlegającego opodatkowaniu podatkiem rolnym, jego małżonka nadal prowadzi działy specjalne produkcji rolnej.

K. L. (1) również w ostatnim czasie podupadła na zdrowiu, cierpi na schorzenia neurologiczne, od 1 października 2011 r. jest uprawniona do emerytury rolniczej. Od marca 2011 r. ubezpieczona nie prowadzi żadnej działalności rolniczej; w chwili obecnej opiekuje się chorym, wymagającym całodobowej opieki i pomocy mężem J. L. (2). Od chwili przejścia na emeryturę K. L. (1) nie wykonuje żadnych czynności związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego i faktycznie nie prowadzi w nim działalności rolniczej.

Od chwili przejścia przez J. L. (1) na rentę oraz K. L. (1) na emeryturę, małżonkowie K. i J. L. (1) nie wykonują żadnych czynności związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego i faktycznie nie prowadzą w nim działalności rolniczej. Ziemia leży odłogiem, nikt jej nie uprawia, nie jest wydzierżawiona, nie są na niej prowadzone działy specjalne produkcji rolnej. Małżonkowie L. nie pobierają dopłat unijnych, nie są rolnikami ryczałtowymi, nie sprzedają płodów

rolnych, ani nie uzyskują ich na własne potrzeby. Z uwagi na fakt, iż gospodarstwo składa się z 3 działek położonych pod lasem, wymagających nieustannego dozoru, z uwagi na brak zainteresowania trudno jest je wydzierżawić.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołania zasługują na uwzględnienie.

Przywołując treść art. 28 ust. 1-4 ustawy z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników Sąd wskazał, że przepisu tego nie można interpretować w oderwaniu od art. 6 pkt 1 i 3 tejże ustawy. Zgodnie zaś z art. 6 pkt 1 ustawy rolnikiem nie jest właściciel lub posiadacz gospodarstwa rolnego, ale pełnoletnia osoba fizyczna, zamieszkująca i prowadząca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, osobiście i na własny rachunek, działalność rolniczą w pozostającym w jej posiadaniu gospodarstwie rolnym, w tym również w ramach grupy producentów rolnych, a także osobę, która przeznaczyła grunty prowadzonego przez siebie gospodarstwa rolnego do zalesienia. Pod pojęciem działalności rolniczej należy natomiast rozumieć działalność w zakresie produkcji roślinnej lub zwierzęcej, w tym ogrodniczej, ładowniczej, pszczelarskiej i rybnej (art. 6 pkt 3 ustawy).

Oznacza to, że jeżeli ubezpieczony nie prowadzi działalności rolniczej we wskazanym powyżej rozumieniu, to przysługująca mu część uzupełniająca świadczenia nie powinna podlegać zawieszeniu. Stanowisko takie zostało potwierdzone przez Sąd Najwyższy w uchwale z 6 maja 2004 r., II UZP 5/04 (OSNP 2004/22/389), w której stwierdzono, iż wypłata części uzupełniającej świadczenia rolnika, który będąc właścicielem lub posiadaczem gospodarstwa rolnego faktycznie nie prowadzi w nim działalności rolniczej w rozumieniu art. 6 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników nie ulega zawieszeniu na podstawie art. 28 ust. 1 i 3 w związku z ust. 4 tej ustawy. Przy tym Sąd I instancji wskazał, iż za prowadzenie działalności rolniczej w gospodarstwie rolnym należy traktować zespół czynności, bez których dane gospodarstwo nie mogłoby prawidłowo funkcjonować.

***W konsekwencji Sąd podkreślił, że przepis art. 28 ust. 4 wprowadza jedynie domniemanie o charakterze wzruszalnym i właściciele gruntów mogą dowodzić, iż nie są rolnikami w rozumieniu art. 6 pkt 1 u.s.r.***

Sąd dał wiarę spójnym i logicznym zeznaniom zarówno świadka B. G. (1) oraz samej K. L. (1), które są jasne, pełne, logiczne oraz korespondują z treścią pozostałego materiału dowodowego zebranego w sprawie. Zdaniem tego Sądu, z dowodów powyższych wynika jednoznacznie, że we wskazanych w zaskarżonych w decyzjach okresach K. i J. L. (1) nie prowadzili działalności rolniczej na gruntach rolnych o powierzchni 3,45 ha. położonych w Tuszynie.

Od 2009 r. nie uprawiają ziemi, nie prowadzą hodowli, a od marca 2012 r. zaprzestali również prowadzenia działów specjalnych w rolnictwie w postaci uprawy pomidorów. Od tego czasu gospodarstwo rolne małżonków L. leży odlego, nikt jej nie uprawia, nie jest wydzierżawiona, nie są na niej prowadzone działy specjalne produkcji rolnej. Małżonkowie L. nie pobierają dopłat unijnych, nie są rolnikami ryczałtowymi, nie sprzedają produktów rolnych, ani nie uzyskują ich na własne potrzeby.

Sąd podkreślił, że od 1 sierpnia 2012 r. do chwili obecnej J. L. (1) pobiera rentę inwalidzką rolniczą, przyznawaną z uwagi na orzeczoną niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym. Trudno zatem przyjąć, bez uprzedniego podważenia prawidłowości wydawanych przez organ rentowy decyzji, na mocy których wnioskodawca pobiera świadczenia rentowe, iż prowadził działalność rolniczą na spornych gruntach, skoro sama KRUS uznała go za osobę niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

Sąd wskazał przy tym, że organ rentowy wykazał całkowitą bierność w sprawie, nie przejawiając jakiegokolwiek aktywności dowodowej zmierzającej do wykazania, że odwołujący się prowadzili w spornych okresach działalność rolniczą, poprzestając na twierdzeniu, że o prowadzeniu takiej działalności przesądzał sam fakt posiadania przez nich nieruchomości rolnej oraz prowadzenia takiej działalności w przeszłości.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył organ rentowy, zarzucając naruszenie prawa procesowego:

- art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, który miał istotny wpływ na wynik sprawy, tj. poprzez nieustosunkowanie się do treści zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł. z dnia 19.10.2011 r. oraz zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł. z dnia 04.01.2013 r.
- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 5 k.c. poprzez przyjęcie, że to na organie rentowym spoczywa ciężar dowodu w zakresie udowodnienia, że małżonkowie L. zaprzestali prowadzenia działalności rolniczej,
- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieustosunkowanie się w uzasadnieniu orzeczenia do dowodów z dokumentów tj. zaświadczeń Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł. z dnia 19.10.2011 r. i z dnia 04.01.2013 r.

Nadto organ rentowy zarzucił naruszenie prawa materialnego:

- art. 28 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników poprzez przyjęcie, że K. i J. małżonkowie L. pomimo posiadania statusu właścicieli gospodarstwa rolnego nie prowadzą w nim działalności rolniczej,
- art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników poprzez jego niezastosowanie.

Wskazując na powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę kwestionowanego orzeczenia i oddalenie odwołań J. L. (1) i K. L. (1) w całości.

Zdaniem apelującego, Sąd w sposób sprzeczny z materiałem dowodowym i sprzeczny z doświadczeniem życiowym wywiódł, że małżonkowie L. nie prowadzą działów specjalnych produkcji rolnej, podczas gdy K. L. (1) nadal jest podatnikiem podatku z działów specjalnych produkcji rolnej, co wynika z zaświadczenia Nr (...) (...) Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł. oraz zaświadczenia wydanego w 4.01.2013 r. znak(...) (...) - (...) przez Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł.. Domniemanie prawdziwości (art. 244 k.p.c.) wskazanych dokumentów urzędowych nie zostało w żaden sposób, w toku przewodu sądowego podważone. Małżonkowie L. nie wskazali dlaczego pomimo nieprowadzenia działalności rolniczej nadal są podatnikami podatku z działów specjalnych produkcji rolnej.

K. L. (1) jest uprawniona do emerytury rolniczej od dnia 01.10.2011 r. z tym, że wypłatę części uzupełniającej świadczenia zawieszono w 50 % na podstawie art. 28 ust. 6 pkt 1, wnioskodawczyni bowiem nie zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej, a jej mąż podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy. K. L. nie odwołała się od wskazanej decyzji, chociaż podstawa zawieszenia części uzupełniającej w 50 % było prowadzenie działalności rolniczej.

Sąd w tym zakresie poczynił sprzeczne ustalenia, że K. L. nie prowadzi działalności rolniczej co najmniej od dnia przyznania prawa do tego świadczenia z uwagi na pogorszenie się stanu zdrowia (01.10.2011 r.). Jest to niespójne ze stwierdzeniem zawartym w uzasadnieniu orzeczenia, że „od marca wnioskodawczyni nie prowadzi działalności rolniczej”. Sąd przyjął, że schorzenia wnioskodawczyni uniemożliwiają jej prowadzenie działalności rolniczej, pomimo że taka niezdolność nigdy nie była przez KRUS ustalona Zdaniem organu rentowego schorzenia odwołujących zostały powołane jedynie na potrzeby postępowania sądowego.

W świetle przedstawionych dokumentów ustalenie przez Sąd, że od 2009 r. odwołujący nie uprawiają ziemi, nie prowadzą hodowli, a od 2012 r. zaprzestali prowadzenia działów specjalnych są sprzeczne z dowodami z dokumentów zebranych w sprawie.

Art. 38 ust. 1 pkt 2 ustawy o u.s.r. ustanawia domniemanie, że podatnik podatku dochodowego z działów specjalnych prowadzi działalność rolniczą w rozmiarze wynikającym z opodatkowania. To domniemanie nie zostało w niniejszej sprawie obalone.

Zdaniem apelującego Ciężar dowodu, w procesie spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne, zatem to małżonkowie L. byli obowiązani do wykazania, że nie prowadzą działalności rolniczej.

Do apelacji organ rentowy załącza pismo wewnętrzne - relacja z przeprowadzonej wizytacji oraz dokumentację fotograficzną wykonaną w jej trakcie w dniu 14.05.2013 r., której wynika, że w gospodarstwie jest prowadzona działalność rolnicza zarówno w ramach działów specjalnych jak i na gruntach rolnych posiadanych przez odwołujących.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczeni wniesli o jej oddalenie oraz o zasądzenie od organu rentowego na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

### **Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

Apelacja zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Zgodnie z utrwalonym w tej mierze orzecnictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, przesłanką stosowania art. 28 ust. 1 ustawy z 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz. U. z 2008r., Nr 50, poz. 291 ze zm.) i zawieszenia wypłaty części składkowej emerytury lub renty nie jest samo posiadanie lub dysponowanie własnością gospodarstwa, ale faktyczne prowadzenie działalności rolniczej przez emeryta lub rencistę. Jak trafnie wskazał Sąd I instancji, przepis art. 28 ust. 4 tej ustawy należy interpretować w zgodzie z art. 6 pkt 1 i 3, w którym podmiotem ubezpieczenia nie jest właściciel lub posiadacz gospodarstwa rolnego, lecz wyłącznie osoba prowadząca działalność rolniczą w posiadającym gospodarstwie rolnym. Tym samym uzyskanie możliwości pobierania pełnego świadczenia może zależeć tylko (i zależy) od zaprzestania działalności rolniczej, zatem właściciele gruntów innych niż wymienione w art. 28 ust. 4 pkt 1-7 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników mogą dowodzić, że nie są już rolnikami, gdyż nie prowadzą na nich działalności rolniczej. Wskazać przy tym jednak należy, że prowadzenie działalności rolniczej nie musi polegać na wykonywaniu pracy fizycznej. Możliwe jest jej prowadzenie polegające na samym zarządzaniu gospodarstwem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 marca 2011r., III UK 81/10, LEX nr 818608).

Przez dyspozycję zawartą w art. 28 ust. 4 ustawy ustawodawca wyraźnie wskazał zachowanie, jakie musi wykazać emeryt lub rencista w celu otrzymywania w całości świadczenia rentowego lub emerytalnego. Wzmocnieniem takiego rozumowania jest treść art. 38 pkt 1 ustawy, który wprowadza domniemanie faktycznego prowadzenia działalności rolniczej osób podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy. Domniemanie wynikające z art. 38 ustawy może być obalone odpowiednimi dowodami.

Odnosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje jednoznacznych podstaw do stwierdzenia – jak przyjął to Sąd I instancji – że od chwili przejścia przez J. L. (1) na rentę a K. L. (1) na emeryturę nie wykonują oni żadnych czynności związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego i faktycznie nie prowadzą w nim działalności rolniczej.

W sprawie nie jest sporne, że J. L. (3) z uwagi na stan zdrowia nie pracuje w gospodarstwie rolnym co najmniej od 1 sierpnia 2012r. Jak wynika bowiem z zeznań świadka B. G. oraz korespondujących z nimi zeznań odwołującej się, cierpi on na chorobę P. a dodatkowo występują u niego zawroty głowy i nadciśnienie, co powoduje, że nie tylko nie może on wykonywać żadnej pracy w rolnictwie, ale też okresowo sam wymaga pomocy i opieki. Zauważyć przy tym należy, że sama tylko okoliczność, iż od 1 sierpnia 2012r. J. L. (3) nabył prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym nie przesądza o tym, że nie prowadzi on działalności rolniczej. Wprawdzie wystąpienie całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym z reguły stanowi obiektywną przeszkodę w jego prowadzeniu, to jednak podkreślić należy, iż ustawodawca nie wyłączył rencisty z grona osób, do których stosuje się przepisy o zawieszeniu wypłaty części świadczenia rolniczego. Tym samym całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym nie powoduje automatycznie wypłaty części uzupełniającej świadczenia rolniczego w całości. Dodatkowo wskazać należy, że odwołujący się są współwłaścicielami gospodarstwa rolnego w ramach małżeńskiej wspólności ustawowej. Jest to współwłasność łączna, z której wynika jej bezudziałowy charakter. W myśl art. 28 ust. 4 ustawy uznaje się, że emeryt lub rencista zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, jeżeli ani on, ani jego małżonek nie jest właścicielem (współwłaścicielem) lub posiadaczem gospodarstwa rolnego w rozumieniu

przepisów o podatku rolnym i nie prowadzi działu specjalnego (...). Decydujące zatem znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ma ustalenie, czy K. L. (3) faktycznie prowadzi działalność rolniczą.

Nie ulega wątpliwości, że prowadzi gospodarstwo ten, kto władając nim w sensie prawnym – jak właściciel, użytkownik, posiadacz samoistny lub zależny – wykonuje czynności natury funkcjonalnej, niezbędne dla racjonalnej gospodarki w konkretnym gospodarstwie rolnym. Jak już wyżej wskazano, prowadzenie działalności rolniczej nie musi polegać na wykonywaniu pracy fizycznej, a może polegać również na samym zarządzaniu gospodarstwem.

Sąd Okręgowy istotnie, przyjmując, że K. L. (3) od chwili przejścia na emeryturę (czyli od 1 października 2011r.) faktycznie nie prowadzi działalności rolniczej, pominął, że od 1994r. była ona płatnikiem podatku dochodowego z tytułu prowadzonych działów specjalnych produkcji rolnej. Jak słusznie podnosi skarżący, K. L. (3) jeszcze w 2012r. była płatnikiem tego podatku dochodowego. Również z załączonej do odpowiedzi na apelację kserokopii decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł. z dnia 15 kwietnia 2013r. stwierdzającej wygaśnięcie decyzji tegoż Naczelnika z 14 stycznia 2013r. ustalającej wysokość dochodu oraz wysokość zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu działów specjalnych produkcji rolnej na 2013r. (k. 85), wynika, że w dniu 26 listopada 2012r. K. L. (3) złożyła deklarację PIT-6 do wymiaru zaliczek podatku od dochodów z działów specjalnych produkcji rolnej za rok 2013, w której zadeklarowała ona uprawę roślin w szklarniach ogrzewanych na powierzchni 181,50m<sup>2</sup> w okresie od 1 kwietnia do 30 września 2013r. Tym samym należy uznać, że z chwilą uzyskania prawa do emerytury rolniczej K. L. (3) nie zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej w zakresie upraw w szklarniach i działalność tę prowadziła także w 2012r. Z treści uzasadnienia tej decyzji wynika również, że dopiero w dniu 5 kwietnia 2013r. K. L. (3) zawiadomiła organ podatkowy, że zaprzestaje prowadzenia działów specjalnych produkcji rolnej w zakresie upraw w szklarniach ogrzewanych. W konsekwencji uwzględnienia powyższych okoliczności – zdaniem Sądu Apelacyjnego - należy wyprowadzić wniosek, że w rzeczywistości do 31 marca 2013r. wykonywała ona w tym gospodarstwie prace wchodzące w zakres jego prowadzenia a zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej faktycznie dopiero od kwietnia 2013r.

Z wyżej wymienionych względów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 kpc, zmienił zaskarżony wyrok i orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji, zaś w pozostałym zakresie apelację, jako bezzasadną, oddalił w oparciu o przepis art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego - przy uwzględnieniu, iż apelacja organu rentowego została uwzględniona jedynie w nieznaczącej części dotyczącej okresu 4 miesięcy - Sąd orzekł na mocy art. 98 i 108 kpc oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 462).